

РЕШЕНИЕ

№ 8081

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11528** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Началник група ОПП-СДВР, чрез процесуалния му представител юрк. С. М., срещу решение №3715 от 14.08.2023г., постановено по НАХД № 4583 по описа за 2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав. С решението съдът е отменил НП №23-4332-033900/02.02.2024г., издаден от Началник група ОПП-СДВР, с което на Г. Й. М., е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на осн. чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца на осн. чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че СРС не установил всички факти и обстоятелства, необходими за разкриване на обективната истина, като се излагат подробни аргументи свързани с обстоятелства, които сочат, че Г. Й. М. е знаел за изтеклата регистрация на МПС, най-малко поради обстоятелството, че същият е управител на дружеството собственик на лекия автомобил. Акцентира се и върху формата на вина при административните нарушения и възможността същите да се извършат по непредпазливост. Прави се искане за отмяна на решението на СРС. Претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, се представлява от адв.Бозов, който счита касационната жалба за неоснователна. Прави се искане за потвърждаване на решението на СРС. Не претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 217 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок. Разгледана по същество същата е основателна.

Обжалваното решение на въззивния съд е валидно и допустимо, но е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения.

Районният съд е установил следната фактическата обстановка, На 22.08.2023г. около 16.46 часа в [населено място], по [улица]жалбоподателят Г. М. управлявал моторно превозно средство лек автомобил „К.“, модел „С.“ с рег. № 522М294 от [улица]към [улица]. На жалбоподателя била извършена проверка, в хода на която било установено, че той управлява моторно превозно средство, което е с прекратена регистрация от 16.08.2023г.

За така констатираните нарушения на Г. М. бил съставено НП. В него било отразено, че водачът е нарушил чл.140 ал.1 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство пред СРС са били разпитани в процесуално качество свидетел актосъставителят А. С., М. Н. – свидетел очевиден при съставяне на АУАН и С. Т. – лице ремонтирало процесния автомобил, били са прочетени и приобщени писмените доказателства.

В решението си СРС е приело, че „по делото не се установява от събраните доказателства, че в съзнанието на Г. М. е имало представи за относимите факти, касаещи регистрацията на превозното средство. При липса на установена субективна страна на соченото нарушение, съставеното наказателно постановление следва да бъде отменено, тъй като Г. М. не извършил твърдяното административно нарушение.“ За да достигне до този извод въззивния съд се е позовал на показанията на разпитаните свидетели и писмените доказателства по делото.

Касационната инстанция констатира, че изводите на проверявания съд са произволни и не почиват на събраните по делото доказателства. В показанията на никой от разпитаните свидетели не се сочи, че Г. М. не е знаел за изтеклата регистрация на лекия автомобил. Единствено св. С. Т. сочи, че документите вкл. и талона на автомобила са били в него в период на 2-3 седмици. Това обаче не води до единствен възможен извод, че Г. М. не е знаел за изтеклата регистрация на лекия автомобил, както явно е прието от състава на СРС. Следва да се посочи, че установената фактическа обстановка, противоречи на приетите и кредитирани писмени доказателства, доколкото в нея се приема, че МПС-то е с прекратена регистрация от 16.08.2023г. Видно от разрешителното за временно движение /л.12 от делото/ е, че същото е със срок до 15.06.2023г., т.е. два месеца преди приетата дата от съда. Сам по себе си този факт променя фактическата обстановка по делото и се отразява пряко на изводите в проверяваното решение. Същевременно обаче разпоредбата на чл.220 (

Глава XII) от АПК, приложима по силата на препращането на чл.63 от ЗАНН, въвежда забрана за фактически установявания от касационната инстанция. Съгласно цитираната разпоредба настоящият съдебна инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от въззивния съд в обжалваното решение. Тъй като в обжалваното решение произволно в разрез с доказателствата по делото са били установени фактите и обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение и настоящият касационен състав е възпрепятстван да приложи съответния материален закон. Допуснато е от проверявания съд съществено процесуално нарушение – неизясняване на фактичката страна на спора, което не може да бъде отстранено при касационното обжалване. Недопустимо е едва в касационното производство да се установяват фактите във връзка с извършеното нарушение, тъй като настоящата съдебна инстанция не е инстанция по фактите, а по правото.

Също така се констатира, че СРС не е проверил и събрал необходимите и относимите доказателства по делото свързани с установяване на формата на вина на Г. М., а именно: кой е подал документите за регистрация на процесното МПС в ОПП-СДВР; кое лице е собственик и управител на „ТАВИТЕКС“ ЕООД посочен като собственик на лекия автомобил- в касационната жалба са наведени доводи, че това е именно Г. М.; на какво правно или фактическо основание МПС-то се е намирало в Г. М. и съответно от кого е получил същото и талона за разрешителното за временно движение.

За пълното следва да се посечи, че възражението на касационния жалбоподател свързано с формата на вина при административните нарушения и възможността същите да се извършат по непредпазливост не е обсъдено в мотиви на СРС и не става ясно- защо е прието, че нарушението може да се извърши само при форма на вина умисъл.

По изложените съображения оспореното решение следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС, при което, след събиране при спазване на принципа по чл. 14 от НПК на посочените впо-горе доказателства, да се изложат мотиви кои факти се приемат за установени, въз основа на кои доказателства и какви правни изводи следват от тях на въпросите относно извършване на нарушението и неговия извършител.

Предвид този изход на делото, не следва да се разглеждат исканията на касатора и ответника за присъждане на разноски, доколкото такива се присъждат само с акта на съда, с който се разрешава правен спор по същество.

Така мотивиран, Административен съд София-град, XXII касационен състав на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.2, т.1 и т.2 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Решение №3715 от 14.08.2023г., постановено по НАХД № 4583 по описа за 2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

